

AVE-MARIA DE LOURDES

Campana de Lourdes,
afina la veu
i estén el missatge
del Gran Jubileu. *Ave...*

Què fas, Bernadeta,
a vora del riu?
No veus que venteja
i el fred és molt viu?

Feliç criatura,
què t'ha enlluernat?
Què has vist a mig aire
d'un núvol daurat?

T'atura un arcàngel
o en sents la remor
o et parla la Mare
de Nostre Senyor?

He vist una Dama
—guaiteu-la, si us plau!—
vestida de gebre,
cenyida de blau.

Llueix una rosa
als peus beneïts,
desclosa pels besos
de mils d'elegits.

Ostenta un rosari
llisquent, a les mans.
Té uns llavis que pregunten,
i uns ulls suplicants.

Què tens, molinera,
que no pots dormir?
Enyores el rostre
que veies ahir?

—Ai mare, a la Cova,
deixeu-m'hi anar.
La Reina m'espera
prop d'un roserar.

—Abans cal que em diguis
Qui és i què vol.
—És clara i bonica
com l'alba i el sol.

Encesa de galtes,
li fa a mitja veu:
—Parleu-me, Senyora:
faré el que em maneü.

—Desitjo que vinguis
a veure'm ací,
durant quinze dies.
Ja saps el camí.

Et dono paraula
de fer-te feliç,
no pas en la terra,
allà al Paradís.

Les culpes dels homes
em donen tristor.
Cal fer penitència
pel món pecador.

Aquesta muntanya
és ara un lloc sant.
Hi vull una església
i el món, adorant.

Acosta't, a beure
al raig de la font.
—No veig cap fontana,
—la noia respon—.

Gratant a la roca,
rajà tot seguit.
La font del miracle
havia florit.

No es trenca el diàleg
als crits de la gent.
Encara ens el porten
les ales del vent.

—Digueu-me, Senyora,
quin és vostre nom.
És una pregunta
que em feia tothom.

—Sóc la Immaculada.
Sóc l'única flor.
La neu és tan blanca,
perquè la hi faig Jo.

Glòria sigui al Pare
i al Sant Esperit,
com al Verb fet Home
que és de Vós eixit.

Lloem, amb la Branca,
el Fruit i l'Arrel,
avui com a Lourdes,
demà com al Cel.